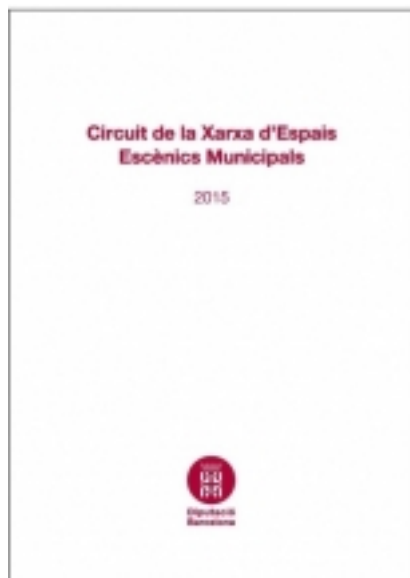

Els teatres municipals com a sistema: entre recuperació i límits estructurals

Publicat per [Interacció](#) [1] el 21/09/2016 - 15:49 | Última modificació: 14/04/2026 - 09:23

L'informe del Circuit de la Xarxa d'Espais Escènics Municipals de 2015 permet llegir amb força claredat l'estat d'un dels pilars menys visibles de les polítiques culturals locals: la programació estable als equipaments municipals. Més enllà de les xifres, el document dibuixa un sistema que es recupera després d'anys de contracció, alhora que evidencia les seves tensions estructurals.

El Circuit, impulsat per la Diputació de Barcelona, es presenta com una infraestructura de cooperació entre municipis que combina autonomia local i suport supramunicipal. Aquesta arquitectura ha permès sostenir durant dues dècades una xarxa d'espais escènics amb programació professional, concebuts explícitament com a servei públic. Aquesta idea de servei és clau per entendre el conjunt del model.

Les dades de 2015 apunten a una recuperació. Augmenta la participació municipal, creix el nombre de funcions (+3,5%) i s'assoleix el nivell més alt d'espectadors, amb més de 416.000 assistents i una ocupació mitjana del 65,7%. Aquesta evolució no és menor si es té en compte el context de retallades dels anys anteriors. El sistema no només resisteix, sinó que recupera activitat i públic.

Ara bé, aquesta recuperació té una base econòmica clara. La despesa en contractació d'espectacles arriba als 8,3 milions d'euros, un 12% més que l'any anterior. L'increment de recursos es tradueix directament en més programació i més assistència. La relació entre inversió i activitat és aquí molt directa.

El model, però, mostra una forta concentració. Teatre i música representen la gran majoria de la programació i de la despesa, acumulant prop del 90% dels recursos destinats a contractació. Aquesta distribució apunta a una estructura que tendeix a reforçar els gèneres més consolidats, mentre que d'altres, com la dansa o els formats multidisciplinaris, tenen un pes molt menor.

També és rellevant la lògica econòmica del sistema. Els ingressos per taquilla arriben als 5,10 milions d'euros, amb un increment del 7,6%, però només cobreixen el 64,6% de la despesa de contractació. Aquesta dada situa els equipaments en una posició estructuralment dependent del finançament públic. La sostenibilitat econòmica no es construeix des del mercat, sinó des de la decisió pública de sostenir el servei.

Al mateix temps, l'augment de públic no ve tant per l'increment de preus —que es mantenen estables— com per

una millora en l'ocupació de les sales. Això apunta a una certa eficàcia en la gestió de la programació i en la capacitat d'activar públics, tot i que no permet concloure res sobre la diversificació d'aquests públics.

Llegit en conjunt, l'informe no descriu només una evolució anual. Posa en evidència un model de política cultural basat en la cooperació institucional, el finançament públic i la programació estable com a eixos centrals. La qüestió que queda oberta no és si el sistema funciona —les dades indiquen que sí—, sinó fins a quin punt aquest model permet transformar les lògiques de producció, accés i diversitat cultural als municipis.

Circuit de la Xarxa d'espais escènics municipals I Oficina de Difusió Artística (ODA)

[Circuit de la Xarxa d'espais escènics municipals 2015](#) [2]

Categories: Anuari

Categories: Articles i anàlisi

Etiquetes: equipaments culturals

Etiquetes: gestió cultural

Etiquetes: economia de la cultura

Etiquetes: públics de la cultura

Etiquetes: polítiques culturals

- [3]

URL d'origen: <https://interaccio.diba.cat/2016/espais-escenics-15>

Enllaços:

[1] <https://interaccio.diba.cat/members/interaccio>

[2] <https://interaccio.diba.cat/sites/interaccio.diba.cat/files/e160096.pdf>

[3] <https://interaccio.diba.cat/node/6687>